

Карин Фосум

УБИЙСТВОТО НА ХАРИЕТ КРУН

*Тази книга е издадена с финансова помощ
на НОРЛА.*

Карин Фосум

Убийството на Хариет Крун

Превела от норвежки: Ева Кънева

ИК „ЕМАС“

Karin Fossum

DRAPET PÅ HARRIET KROHN

© 2005 J.W. Cappelens Forlag A.S., Oslo

Карин Фосум

УБИЙСТВОТО НА ХАРИЕТ КРУН

Превела от норвежки: *Ева Кънева*

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Юлие. Миличка моя.

Четеш ли тези писма? Надявам се, но не те притискам. Приел съм второстепенната си роля в живота ти. Нямам какво да ти предложа и разбирам огорчението ти. И въпреки това ти пиша. Все пак съм ти баща. Писането се превърна в мой скъп навик. Успокоява ме. Знаеш как стоят нещата; в какво положение изпаднах. Всичко живо ми е вдигнало мерника, защото дължа пари. Чувствам се преследван дивеч. Близки приятели вече нямам – само хладни контакти. Полниши ли Бъорнар Лин? Беше най-добрият ми приятел. Дружим от деца, а сега не ще и да чуе за мен. Дължа му двеста хиляди, а нямам представа откъде да ги взема. Страхувам се да не ми изпрати свои хора. Плаши ме мисълта какво ще ми направят, ако не се изплатя. Из лихварските среди вървят упорити слухове, че търси да наеме силов събирач на дългове. Знаеш ли какво правят тези бабасти с дължниците? Режат им пръстите с градинарски ножици. Призлява ми само като си помисля... Трудно свързвам двата края. Обещанието за безработица не стига доникъде. Невъзможно е с него да плащам сметките и да погасявам заемите.

Да имаше начин това да свърши! Сам се докарах до сегашното положение. Ти не се тревожи. Мисли за себе си и се радвай на живота. Бъди млада, здрава, многообещаваща! Знай, че се опитвам да оправя тази каша – макар и

с доста отчаяни мерки. Да, паднал съм на колене, но у мен все още е останало зърнце предприемчивост. Кроја планове. Имам мечти. Умът ми работи трескаво да измисли решение. Напряга се, отсява, усилено търси изход. Кога се видяхме за последно? На двайсет и седми май, спомняш ли си? Скарахме се. Аз просто се опитах да ти обясня каква мания представлява за мен хазартът. Каква пристрастеност, каква тежка зависимост съм развили. Ти затръшина тежко вратата и аз си помислих: повече няма да я видя. Пропилих си последния шанс. Подкарах към къщи на улица „Блум“ с усещането, че целият ми живот е пълен провал. Трябва да има изход! Навсякновено просто аз не го виждам? Взирал се в бъдещето, от напрежение очите ми парят и сълзят. Снова напред-назад из ставите, хапя устните си до кръв. Често си мисля за майка ти. Споменът за нея ми навява тъга и ме изпъльва с угризения. Горкичката, много преживя покрай моята лудост. Навремето животът беше много по-лесен. Тя се грижеше за нас и организираше всичко. Играеше ролята на коректив. Не проумявам как така вече я няма. Веднъж седмично ходя на гроба ѝ. Тежко е. Често ме обзема силно желание да падна на колене, да разкопая с ръце пръстта, да отпоря капака на ковчега ѝ и да си я прибера. Вчера купих пирен и го посадих пред паметника ѝ. Нали се сещаш какво представлява пиренът? Цъфти обилно в червениковолилаво, издържа на всякакви атмосферни условия и прилича на калуна. Бъди спокойна за гроба на мама: поддържам го в ред, сядя цветя, плевя, поливам. Понякога се оглеждам за следи: дали не си идвала да поразчистиш. Ходиш ли на гроба на мама? Какво правиш там? Плачеш сама? Харесва ми идеята човек да приеме, че смъртта рано или късно ще го покоси. Някои хора не умират от веднъж, а вехнат дълго, както баба ти например. В най-лошите си периоди съм възприемал смъртта като избав-

ление. Запазил съм револвера на дядо ти. Прости откроверността ми. Ти не носиш отговорност за мен. Едва ли ще доживея до старини. Вече съм толкова изморен. Баба ти навърши седемдесет и девет. Достолепна възраст! Но през цялото време седи неподвижна на стола и е полу-мъртва. Намира се в своеобразна дрямка, в която не се случва нищо. Но острият ѝ профил е същият и главно издадената брадичка, която си наследила от нея. Аз не мога да потъна в дрямка. Всяка фибра от тялото ми вибрира. Кръвта препуска буйно по жилите ми, пръстите ми треперят. Нощем лежа и слухтя в мрака. Из тази стара къща все нещо проскърцува и въздига. Почти не спя. Идват ли? – питам се. – Удари ли последният ми час? Днес бях в бюрото по труда, но кой ще вземе на работа застаряващ мъж? Пък и не разполагам с препоръки или допълнителни квалификации, с които да впечатля фирмите. Юлие! Няма да се предам. Ако трябва, ще прибягна до драстични мерки. Използвам всеки час от деня в опити да намеря решение. Но всичко опира до пари, с каквито не разполагам; разходи, които не мога да си позволя, проекти, които нямат възможност да осъществя; дългове, които не мога да изплатя. Всичко се свежда до страх и срам. Страх при всяко звънване на звънеца. И дълги часове, преди да ме споходи сънят – единствено той ми носи облекчение. Ако, разбира се, не сънувам разорението си. Жivotът ми не може да продължава така. Изчежда ме до капка. Този непрестанен страх. Това лудешко сърцебиене. Жалкото ми лице в огледалото, съзнанието, че съсипах всичко. И то само заради един недостатък. Слабост към хазарта, към шанса, към късмета.

Не те моля за прошка, само за мъничко разбиране. Поел съм по друг път. Хазартът вече не ми доставя удоволствие. Мисля, че съм напълно способен да мина покрай играчен автомат, без да си извадя портфейла. Но тази иск-

ряща светлина все пак е някак опияняваща. Пред ротативката времето спира и се чувствам толкова жив. Завладявам машината, командвам я, предизвиквам я, а тя ми маха да се приближа, тегли ме, примамва ме със светлина и музика. И аз се поддавам. Отнасям се, сънувам. Ще кажеш, че съм слаб, но това е истина само наполовина. Само да знаеше колко съм отчаян, колко далеч съм готов да стигна, ако има дори малка надежда да стоплим отношенията си. Само ти ми остана. Чувствам се притиснат в ъгъла и не знам как ще свърши всичко това. Изгубих си приятелите, работата, детето. Момент, дете имам. Още те обичам, макар ти да не се нуждаеш от мен, да не ме искаши. Може понякога да ме виждаш как седя в хондата пред училището ти, скрит между колите на паркинга. Виждам как излизаш от сградата с приятелите ти, как се шегуваши, смееш се, пращиши от здраве. Виждам твоята бухнала като облак разкошна рижка коса как обрамчва лицето ти. Изобщо аз съществувам ли в живота ти? Не знам дали ще го понеса, ако се отречеш от мен завинаги. И бъда принуден да останявам сам, без нито един близък. От всички беди, които могат да сполетят човека, самотата е най-лошата. Да нямаши с кого дори да си поплачеш в този мизерен свят. Само с теб се гордея в този живот. Струваши ми се прекалено слаба, Юлие. Добре ли се храниши? Обличай се по-дебело, сега е зима. Ако те видеше с разголена шия, и мама щеше да ти каже същото. Ти винаги я слушаше. Спомняш ли си щастливите ни години? Тогава още работех в шоурума. Бях добър продавач, будех доверие у клиентите и се справях чудесно. Добре си спомням каква радост изпитвах при дрънването на големия звънец, означаващо всяка продажба. Усещането, че успяваши. Че си част от света. Ех, как се прибирах вечер при теб и мама. На топло и светло. Светлината угасна безвъзвратно. Жivotът ми си оти-

ва. Докато пиша, те чувствам толкова близо. Все едно държа ръката ти. И не искам да я пускам. Изслушай ме! Мисли за мен, позволи ми да се почувствам част от живота ти! Добре ли си се устроила в общежитието? Училището върви ли? Мечтая да се издигна в очите ти, да събдна мечтите ти. Не вярвам в чудеса, но вярвам, че човек е способен да обърне съдбата си. Въпрос на въображение и воля е. На стояцизъм и кураж. Промяната изисква висока цена. Готов съм да платя колкото е нужно. Нямам какво да губя. Пред мен се откриват само черни дни под знака на страха.

*

През тъмната крачи мъж.

За няколко секунди се мярва под уличните лампи, мракът го поглъща, после мъжът отново изплува под светлината и така нататък, сякаш съществуването му лумва само от време на време. Точно така и се чувства. В това се превърна животът му. Съживява се и лумва, но после пак угасва. Състоянието напомня пристъпи на изгаряща треска. Промъква се през мрака с ръце, свити на юмрук в джобовете. Никой не го забелязва. Никой не се обръща да го огледа. Той е съвсем обикновен мъж на средна възраст с опредяла коса. Върви и едва ли не с удивление си мисли: явно не ми личи какво се каня да извърша след малко. Колкото малко знаем ние, хората, един за друг. Ето, крача сред тях. Погледни ги. Движат се по улиците, всеки вдаден в мислите си.

Лицата срещу него са безизразни. По тях не се чете нито щастие, нито задоволство било от днешния ден, било от живота. Дори танцуващите снежинки не ги радват. Притежават този живот само за кратко и го приемат за даденоност, а той бавно се изнисва покрай тях, докато те

мечтаят за друг живот другаде. Любов, обгрижване – ето от това се нуждаят хората. Мъжът продължава да върви. Иска му се да спре и да се върне, но знае, че е прекалено късно. Вече е стигнал твърде далеч. Умът му не побира как изобщо се е добрал дотук, но пропъжда мисълта и се оставя да бъде тласкан напред. Оставя се на страха и необходимостта. Взира се втренчено в пропастта, която зейва пред него. Бездънна е. Падането го плаши до смърт, падането го мами. Сгъва пръсти в джобовете си. Толкова се бои за тях. Представя си как градинарска ножица сцепва тънката кожа, как от чуканите, останали след отрязването на пръстите, обилно шурва кръв. Прилошава му. Неспособен е да прогони картина от ума си. Запътил се е към следващо, още по-страшно бедствие. Върху него тегне голям позор – позор от жалкия му живот. Не издържа повече. Време е да действа. От време на време вдига очи към нищо неподозиращите минувачи. Те не виждат как целият този ужас бавно набъбва у него. Нима вече расте? – питат той. – Нима вече поставих началото? Започна ли се? Този град не е ли просто декор? Не участвам ли във филм? Къщите приличат на картонени макети, минувачите – на статисти. Не, всичко е реално. Стиска юмруци, усеща как мускулите му се стягат. Набира скорост. Движи се като по релси.

Долната му устна се е спукала. Не знае кога е станало. Усеща сладникав вкус на кръв по езика си. Харесва му. После, когато всичко свърши, потресени до дън душа, хората ще закриват лице с длан и ще порицават. Дори да им даде подходящо обяснение. Да, той може да обясни – стъпка по стъпка: изнурителния път, огромната бездна, зинала под него. Стига да му дадат време. Стига да пожелаят да изслушат неговата история. Но хората не разполагат с време. Имат си собствени тъжни истории. О, колко тежко е неговото бреме! Толкова е сам! Такива мисли

му минават през ума, докато пресича улицата с ръце, засровени дълбоко в джобовете, и лице, сведено към киша-вия тротоар.

Той е среден на ръст и с яко телосложение, облечен в зелено яке тип парка. Парката има качулка. Тя започва да се пълни със сняг. Лицето му е широко, очите – сближени, сиви. Не е красавец, но не е особено стеснителен. Има високо чело, широка челюст и массивна брадясала брадичка. Обут е в ботуши с шита подметка. Кожата е износена и пропуска вода, не си чувства пръстите на краката. Изобщо не обръща внимание. Има си толкова много други грижи. Не, в момента изобщо не смее да мисли. Изпразва ума си. Цял се превръща в решимост. Не се обръщай назад. Добери се до целта. Не допускай страха да те завладее. Той витае около него подобно на безцветен газ. Мъжът не смее дори да си поеме дъх. Минава покрай магазин за огледала. Неочаквано зърва лицето си и ужасен, отдръпва поглед. Лицето му е толкова голо. Очите са в сянка. Извръща се и продължава да върви. Има мускулеста, набита фигура, широки, заoblени рамене. Крачи с пружинираща, целеустремена походка. При всеки допир на подметките му до тротоара на всички страни хвърчат кални пръски със сочно жвакане. Нищо не е в състояние да го спре. И все пак, мисли си, ако, да речем, срещна някого, например, стар приятел и се заговорим за общи неща, за едно време... Тогава защо да не влезем да изпием по бира в „Дикенс“ и всичко да протече по съвсем друг сценарий? Но не се появява никакъв стар приятел. Той вече няма приятели. И работа няма. Отдръпнал се е, живее изолирано. Живее в страх, мъка и тревога. Светът му е малък и жалък. Днес е седми ноември и вали лапавица. Сипят се едри мокри парцали. Запалва си цигара, дръпва силно, изпъльва дробовете си с дим. Усеща про-

бождане в гърдите и започва да кашля. Знае, че ще отми-
не. След малко вижда ярките неоновожълти табели на
бензиностанция. Поглежда големите реклами пана на
„H&M“ върху фасадата на сградата вдясно. Виж ти, мис-
ли си той за пищната манекенка по бельо на цветя, колко
е гола в тази мразовита вечер. И въпреки това дава вид,
че се чувства добре. А той е мокър и вкочанясал. Но това
са дребни оплаквания. Регистрира ги съвсем слабо, все
едно се е отделил от тялото си и се наблюдава отстрани.
След малко вижда вход на цветарски магазин. Мигом за-
бавя ход. Крадешком надзърта през витрината. Вече не
може да спре, защото е поел по коловоз, а пред него стръ-
мен наклон се спуска почти отвесно надолу и всичко се
губи в мрак. Душата му се свива мъчително. Той е раз-
търсен. Същевременно необяснимо му е как така е стиг-
нал толкова далеч. Пред него стои елементарна задача,
мерзко намерение. Пред него, добрия стар Чарло. Чарлз
Улав Торп. Съвсем обикновен мъж. Малко неудачник,
малко безхарактерен, но иначе пич. Какво, не е ли такъв?
Има самочувствието на пич. Стисва зъби, набляга с тяло
върху тежката врата и тя се отваря. Дрънва звънче. Крех-
кият звън го смущава. Предпочита да влезе безшумно,
никой да не го усети, никой да не го чуе. Вътре спира на-
ред помещението. Сладкото упойващо ухание го зашеме-
тява и той леко залита встрани. Отдавна не е ял. Защото
забрави или...? Вече не си спомня. Днешният ден тъне в
мътилка. Има чувството, че току-що се е събудил и кога-
то се опомня, вече стои на ръба на пропаст. Очите му
шарят из помещението. Все едно се е озовал в малка джун-
гла: цветя, зеленина, листа, корони. Изкуствени цветя,
лейки, торове за цветя, гланциращ спрей за листа, венци
от изсушени рози. Неописуемо изобилие от цветя. Чете
екзотичните имена: хризантема, пирен, хибискус, фило-
дендрон. Зад тезгая стои в очакване младо момиче. На-

помня му на дъщеря му Юлие, но не е толкова красива, защото Юлие е най-красивата, най-прекрасната. При мисълта за дъщеря му сърцето му се разтуптява разнежено. В същото време усеща тъпа болка и предателството му го застига с цялата си бруталност. Той прегъльща, сякаш за да го поеме в себе си, и изопва гръб. Поглежда девойката: жизнерадостна, лъчезарна, с дълги плитки. Забелязва колко са тънки китките ѝ: невероятно слабички и бели. Млада е, гъвкава е като котка. Сигурно с лекота прави шпагат и после се изправя в мост. Кожата ѝ е свежа, розова и удивително чиста. Погледът – свенливо сведен. Отива ѝ. В червени и сини кофи са натопени цветя. Рози – пурпурни и жълти – и други цветя, но не им знае имената. Оглежда се колебливо, с ръце в джобовете. За миг го обзема отчаяние. Под ярката светлина се чувства безмилостно изложен на показ, сам с тази девойка, която чака. Гледа го. Смутена е, но и услужлива. Харесва ѝ да стои зад тезгяха, обича си работата. След малко ще затвори и ще се приbere у дома, ще си вземе топла вана. Ще хапне нещо вкусно, ще погледа телевизия. Или ще си побъбри по телефона с приятелка. По излъчването ѝ Чарло съди, че тя се чувства добре; доволна е от живота си. Все някой трябва да се чувства добре, иначе светът ще рухне, гъсти храсталаци и бурени ще избият високо и ще засенчат всички следи от съществуването на човешкия род. Би било красиво, мисли си той, патиненозелено земно кълбо, никакви хора, само тревопасни животни и пърхящи с криле кресливи птици. Девойката е слабичка, но изглежда добре. Навярно се храни, ала заради активния начин на живот нищо не ѝ се лепи. Или пък генът ѝ е такъв: не напълнява. Чарло се впуска в предположения, разтегля времето, усеща как сърцето му бие неуморимо, бузите му се сгорещяват, макар само допреди минута да е бил навън на студа. Та той прекара часове по улиците, обикаляйки

града, посивял от сняг и мъгла. Стоя до речния бряг и се взира във водата. И този вариант обмисляше като евентуален изход. Да скочи и да потъне. Ще стане бързо, мислеше си, първо ще усетя взривяваща болка, после главата ми ще се нажежи и всичко пред очите ми ще почервенее. Жivotът ми ще се изниже пред мен като на филмова лента. Болестта на Инга-Лил, отчаянието на Юлие, патологичното ми вманиачаване по хазарта. Чарло полага усилия, за да изтласка мислите си. Всичко е на път да се реализира. Дни и седмици наред го е разигравал във въображението си и най-сетне ще се случи. Това е първата стъпка. Толкова безобидна, дори внушава доверие: покупка на цветя. Девойката чака търпеливо, но мълчанието му я смущава. Премества тежестта си на другия крак, отдръпва ръце от тезгяха, после пак ги отпуска отгоре. Пръстите са украсени с тънки пръстени, ноктите – лакирани в червено. Тя избутва плитките на гърба си. Лъщят като найлоново въже. След секунда пак падат напред и започват да се люлеят пред гърдите ѝ. Чарло е сигурен, че когато си ляга вечер, тя сваля ластичетата и разплита косите си, а те бухват на вълни. Колко са млади тези момичета, мисли си той, колко са гладки и прозирни. Напомнят оризова хартия, порцелан, коприна. Тънко стъкло. Под кожата на китките ѝ различава фина зелена мрежа от вени. Там тупти и тече животворна кръв, пренася хранителни вещества и кислород – всичко необходимо девойката да живее. Чарло пак си поема дълбоко дъх. Светлината в магазина, натрапчивото ухание на рози и сладникавата топлина го замайват. Пред очите му заиграват черни точици. Усеща как пулсът му се ускорява и стисва силно пестници. Ноктите му се впиват в длани. Болка, мисли си. Наистина се случва. Не, нищо не се е случило. Все още не, но времето тече и рано или късно ще стигна дотам. Как ли ще протече? Ще бъде ли страшно? Девойка-

та прави пореден опит да го предразположи с усмивка, но той остава безучастен. Лицето му е застинало неподвижно. Знае, че е редно да се усмихне, за да изглежда обикновен клиент, човек, отбил се да купи цветя по празничен повод. Но той не е обикновен клиент, а и поводът за покупката му не е празничен.

Колебливо се приближава до тезгая. Широкото му тяло се олюлява наляво-надясно. Не е уверен в гласа си, защото от известно време не го е чувал, затова влага по-вече сила:

– Искам смесен букет. – Сепва се от пискливия си тембър.

Краката ми се измокриха, констатира той, защото ботушите пропускат. По гърба му избива студена пот, но бузите му пламтят. Дали това наистина се случва? Не е ли редно да се чувствам по-различно, да съм по-съсредоточен и адекватен? Мислите ми се реят в какви ли не странни посоки. Да не би да губя контрол? Не. Целеустремен съм. Сигурен съм. Начертах строен план и се придържам към него.

Девойката заговаря и прекъсва хода на разсъжденията му:

– Поводът специален ли е?

Говори сладникаво, малко глезено. С този по детски тъничък глас се стреми да създаде впечатление, че е по-млада, отколкото всъщност е, и да призове околните да я закрилят, да се отнасят внимателно с нея. Жените често прибягват до тази хитрост. Прощава ѝ, но само защото наистина е млада. Иначе зрелите жени трябва да се държат както подобава на възрастта им. Той не понася подобна превзетост у по-възрастни дами, целящи да извлечат дивиденти от принадлежността си към така нареченния слаб пол, докато всъщност са много корави, издръжливи, по-умни и по-хитри от мъжете. Това му напомня за

Инга-Лил. Тя често си служеше със същия трик, особено в началото. Започваше изкуствено да изтънява гласа си, да му се подмилква и да използва женствеността си като щит. Караваше го да се чувства грубиянин само защото е прям. Инга-Лил, вече те няма. Не знаеш какво се случва. И слава богу. Губя главното от полезрението си, сепна се внезапно той, отплесвам се в незначителни подробности. Време е да се захвана с най-съществената част. На колко ли години е? – пита се той, докато наблюдава девойката. Дали има осемнайсет? Изглежда по-голяма от Юлие, а Юлие е на шестнайсет. Всъщност това няма никакво значение. Не я познавам. Повече няма да се видим. Тук идват толкова много хора. Едва ли ги помни, тя е млада, а всички млади момичета прекарват по-голямата част от деня си в блянове за светло бъдеще.

Девойката запретва ръкави и се хваща на работа.

Яркочервеният пулOVER е плътно прилепнал към тялото ѝ. Тя прилича на цвете. На изящно лале – свежо, стегнато, огнено. Да, поводът определено е специален. Боже Господи, само да знаеше! Но той се старае да говори съвсем пестеливо. Не иска да разкрива повече от необходимото за себе си. Покупката на цветя не е нещо изключително и по-късно няма да бъде поставено във взаимовръзка с онова другото, което след малко ще направи. Как точно ще го осъществи? Как ще свърши всичко? По пътя към изхода рискува да полети в пропастта. Оглежда помещението. Цветарският магазин се ползва с добро име. Всеки ден тук влизат десетки клиенти да купят цветя. Чарло си представя непрекъснатия поток от хора: първо се излива вътре, после се оттича навън. Безброй лица, безброй поръчки, букети в различни багри. Той не изпъква в зелената си парка. През цялото време предвидливо гледа надолу и така отклонява вниманието на момичето от себе

си. Как само искрят цветята в кофите! Не е за вярване, че са дошли от черната влажна земя. „Пръст си и в пръст ще се върнеш“¹ – стрелва се в ума му. А от пръстта никнат цветя. Глухарчета, коприва. Така повелява природният закон. Смъртта не е чак толкова лоша, колкото я изкарват. В това е твърдо убеден. Девойката чака търпеливо. Тя е аранжор на цветя. Изпълва я професионална гордост. Букетите ѝ са произведения на изкуството. Не става въпрос просто да скальпи нещо надвениатри, колкото да отбие номера. Тук говорим за композиция, за съчетание между форма, цвет и ухание. Нейните букети са уникални. Не се повтарят. Има си собствен почерк, но ѝ е необходимо вдъхновение, за да започне. Импулс, идея. Не го получава. Чарло мълчи упорито.

– За жена ли е? – пита предпазливо девойката. Доловила е неговата резервираност.

Не схваща защо е толкова враждебен. Става ѝ неприятно. Той изглежда безучастен, сякаш купува букета по задължение. Същевременно му е неловко и излъчва беспокойство. Девойката остава с впечатлението, че клиентът се поти обилно. Полюлява се леко, челюстите му са здраво сключени. „Кой знае? – мисли си девойката. – Може би отива на свиддане с болен.“

Чарло кимва, без да среща погледа ѝ. После съобразява, че колкото по-активно ѝ съдейства, толкова по-скоро ще излезе от проклетия магазин. Сега трябва да си избистри ума, не бива да се оплита. Налага се да довърши начинанието. Нервите му са опнати като струни. Очакваше да стане така. Пак се съредоточава върху крайната цел.

– Да, за жена е – потвърждава той. Гласът му прозвучава твърде рязко и воден от внезапно хрумване, което му се струва далновидно, Чарло добавя: – Има рожден ден.

¹ Битие 3:19 (издание на Светия Синод). – Бел. прев.

Облекчена, цветарката започва да работи. Всичко у нея се намества. Слабичкото ѝ тяло се събира. Раменете се отпускат, тъничките пръсти хващат чифт клещи, тя се навежда над кофите и подбира цветята едно по едно. Издърпва стръковете много внимателно. Очевидно вече си е изградила визия. Колебанието изчезва. От несигурността ѝ няма и следа. Плъзга поглед по кофите. Има опитно око. Личи колко е уверена. Бял крем, синя съсънка, зелени клонки, рози. Постепенно в ръката ѝ се оформя бухлат букет в пастелни цветове. В центъра поставя крем – ядрото, около което ще бъдат подредени другите цветя. Кремът ще се полюлява и клатушка, но няма да оклюма. Цветята около него ще го предпазват и поддържат. Това е цяло изкуство. Чарло проумява замисъла, разбира го. Силно впечатлен, се заплесва в онова, което се ражда пред очите му, но потръпва, защото се сеща какво долно намерение ще обслужват тези цветя. Докато чака, нервно потропва с крак. Под зелената парка сърцето му думка бясно. Опитва се да го усмири, но не успява. Сърцето е престанало да го слуша. Е, голяма работа, казва си, да блъска колкото си ще. Нали умът ми функционира както трябва. Аз вземам решенията. Аз подавам команди на тялото как да постъпва. Да, кръвта препуска лудешки по вените и обагря лицето ми в червено, но решавам аз. За пореден път си поема дълбоко дъх – толкова тежко, че девойката го чува и вдига поглед. Забелязала е, че нещо не е наред, но не може да разгадае поведението му. Инстинктивно се вкопчва в уменията си. Да аранжира букети. Дишането на Чарло се успокоява. Вземи се в ръце, заповядва си той, засега не се е случило нищо. Никой не може да те обвини в каквото и да било. Все още пред теб е възможността да направиш обратен завой, да се отметнеш и животът ще продължи своя ход към смъртта. Хвърля бърз поглед към букета. Мислите му пак се понасят надалеч, присъства

тук само отчасти. Той е нула. Нищо. Иска час по-скоро да скъса с нищожното си аз. Смята, че си е създал представа как ще протече всичко. Разигравал го е многократно наум. Ще овладее момента, ще поеме водещата роля над събитията. Няма място за непредвидени обстоятелства. Бърза да ги измете от съзнанието си. Поглежда през прозореца. Навън продължава да вали гъста лапавица. Следи, хрумва му. Бръкva да провери в джобовете си. Иска да се подсигури, че не е забравил нищо. Не е. Всичко е предвидил. Нали го обмисля от няколко седмици. Преповтаря си го, а понякога, насян, крещи от страх.

Букетът набъбва.

Звънчето на вратата дрънва ведро през тишината. Той подскача. Влиза жена, облечена в зелено манто с черна кожена яка. По раменете ѝ е натрупал сняг. Тя го изтупва с ръка, обвита в бежова ръкавица, и поглежда Чарло със силно гримирани очи. Преценява ли ме? – пита се той. – Да не е от ония наблюдални бабички, дето и на гърба си имат очи? Запомнят подробности от външния вид, характерни белези, и впоследствие ги възпроизвеждат с лекота. Но той е лишен от характерност. Тази мисъл го успокоява. Жената се навежда над близката кофа, издърпва роза, оглежда критично цвета. Чарло бързо извръща лице настрани. Има чувството, че е прекалено голямо, едва ли не виси; ветре се като знаме. Стои загледан в лапавицата. Най-ясно се вижда под уличните лампи. Гъста сивобяла фъртуна вее полегато в тъмното. Обзема го тъга. Заради ужасната участ, отредена му от съдбата. Не заслужавам това, мисли си, та аз нося добро сърце. Но страхът погубва душата. На път е да изгуби себе си. Девойката продължава да работи. Няма ли най-после да приключи? – пита се той. Букетът стана голям, ще излезе скъпо. Мисли как времето тече, а той стои тук, вътре, изложен на показ и уязвим.

Започва да става опасно. Отсега нататък страхът ще го съпътства неотлъчно. Подготвен е за този страх. Усеща симптомите му, но ще съумее да го държи под контрол, стига да владее дишането си.

– Дотук букетът струва двеста и петдесет крони – съобщава девойката и го поглежда плахо, ала веднага отмества поглед.

Резервираното му поведение продължава да я смущава.

– Добре е – кимва той. – Много е хубав – добавя в нескопосан опит да прояви благоразположение.

Девойката се усмихва облекчено. У него все пак има нещо добро, мисли си радостно тя. Трябваше да бъда по-приказлив, да се усмихвам – мисли си Чарло. Да ѝ стана симпатичен, защото поискам ли, мога. Ако се бях постарал, по-лесно щеше да ме забрави.

– След колко време ще бъдат натопени във вода? – интересува се девойката.

Сега гласът ѝ е по-свеж, по-отворен.

Чарло размишлява безмълвно. Дали изобщо ще бъдат натопени във вода? Не знае. До осем часà остават минути. Магазинът ще затвори всеки момент. Ще се наложи да изчака още известно време, преди да пристъпи към действие – докато автомобилният трафик утихне и хората се приберат в домовете си. Едва тогава ще може да броди незабелязано по улиците.

– След час-два – отвръща и наблюдава как тя загръща долния край на стъблата в навлажнена хартия.

После увива букета в целофан. Целофанът пука зловещо. Чарло пак се е извърнал настрани. Обръща се и вижда как девойката поставя букета в картонена фуния, удобна за носене. Върху фуниятата с едри букви е напечатано „Цветята на Тина“. Той изважда портфейла си, за да плати. Пръстите му притреперват. Девойката избягва очите му. Взира се в кафявия му оръфган портфейл. Младите